

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph. D., ve věci

žalobce: **S. S. s. r. o.**, IČO: X
sídlem S. 3178/23, B.-Ž.
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Danielem Vavrkou
sídlem Horní lán 1310/10a, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2019, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 12. 4. 2019, č. j. X a rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 28. 1. 2019, č. j. X se **zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Ing. Daniela Vaverky, sídlem Horní lán 1310/10a, Olomouc.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Žalobce žalobou podanou dne 24. 6. 2019 u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2019, č. j. X, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 28. 1. 2019, č. j. X, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) ve spojení s § 12 odst. 1 zákona o odpadech. Toho se měl dopustit tím, že v době od 15:00 hodin dne 2. 5. 2018 do 06:30 hodin dne 3. 5. 2018 v Olomouci, ulici U R. porušil povinnost stanovenou v § 12 odst. 1 zákona o odpadech tím, že předal 10 párů dřevěných ráků se skleněnými výplněmi třetím osobám. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě předně namítal, že žalovaný zjištěný skutek nesprávně právně posoudil.
3. Dále žalobce namítal, že žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že dřevěné ráky se skleněnými výplněmi byly v době, kdy je žalobce předal třetí osobě (panu Z.) odpadem. Podle žalobce žalovaný pochybil, když na daný skutkový stav aplikoval § 3 odst. 5 zákona o odpadech namísto § 3 odst. 6 zákona o odpadech. Žalovaný rovněž opomenul vzít v potaz rámcovou směrnici o odpadech č. 200/98/ES, která nastavuje hierarchii nakládání s odpady a má svůj odraz v § 9a zákona o odpadech. Podle této hierarchie je odstranění odpadu až poslední možností, které předchází např. recyklace, jiné využití, nebo příprava k opětovnému využití. Jestliže tedy žalobce věděl, že s dřevěnými ráky může pan Z. naložit v režimu opětovného použití, je názor žalovaného, podle kterého měl žalobce naložit s dřevěnými ráky pouze v režimu odstranění, nesprávný.
4. Podle žalobce žalovaný po žalobci nezákonně požadoval, aby prokázal zajištění využití dřevěných ráků, a to např. projektovou dokumentací. Není ani adekvátní, aby žalobce sledoval a dokládal využití oken poté, co je převzal do dispozice pan Z.
5. Další žalobní námitka směřovala vůči tomu, že žalovaný nesprávně vyložil ujednání ve smlouvě o dílo č. 356, podle kterého měla být povinností žalobce rovněž „demonťáž stávajících výplní včetně jejich uložení na stavbě, odvozu a likvidace“. Toto ujednání žalovaný vyložil tak, že žalobce měl s okny nakládat pouze v režimu zákona o odpadech, tedy jen na místech k tomu určených a předat je pouze osobám oprávněným k převzetí odpadů. Žalobce tvrdil, že pojem „likvidace“ zákon o odpadech nezná a tvrdí, že na základě tohoto ujednání mohlo být s dřevěnými ráky naloženo i jiným způsobem.
6. Žalobce také namítá, že v případě smluvního vztahu mezi žalobcem a panem V. P. posoudil žalovaný jejich smluvní vztah jako tzv. subdodávku při nakládání s dřevěnými ráky, tedy s odpady, kdežto v případě smluvního vztahu mezi žalobcem a panem R. J. nikoliv. Totožné situace tak žalovaný posoudil rozdílně. Smlouvu mezi žalobcem a R. J. měl žalovaný vyhodnotit na základě zásady „*in dubio pro reo*“ tak, že žalobce jednal prostřednictvím svého jednatele a nikoliv že jej smluvně pověřil k tomu, aby namísto něj nakládal s odpady.
7. Závěrem žalobce namítal, že žalovaný nesprávně žalobci vytýkal, že s dřevěnými ráky jakožto s odpadem nezákonně nakládal v místech, která k tomu nejsou určena, a to ve skladech žalobce. Podle žalobce po něm nelze požadovat, aby neprodleně dřevěné ráky odvezl na skládku k odstranění. Podle žalobce mohl dřevěné ráky ve svém skladu ponechat na základě § 4 odst. 1 písm. h) zákona o odpadech.

B. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 8. 2019 navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v rozhodnutí argumentoval ustanovením § 3 odst. 5 zákona o odpadech proto, že žalobce v odvolání tvrdil, že dřevěné rámy vůbec nebyly odpadem. K požadavku na prokázání zajištění využití dřevěných rámu žalovaný uvedl, že tento požadavek vyplývá z § 3 odst. 5 písm. b) zákona o odpadech a není tak nezákonný. Projektová dokumentace pak byla zmíněna jen jako příklad zajištění využití. V ustanoveních § 3 odst. 6 a § 9a zákona o odpadech jsou popsány situace, při kterých věc, která je odpadem, přestává být odpadem. Oba případy se však vztahují k nakládání s odpady, tedy ke stavu, kdy konkrétní věc je odpadem. K nakládání pak musí docházet jen v zařízeních k tomu určených a přitom předávány jen oprávněným osobám podle § 12 odst. 2 až 4 zákona o odpadech.
9. K možnostem manipulace s odpadem formou subdodávky žalovaný uvedl, že tuto možnost v rozhodnutí nevyločil, jen uvedl, že i tato musí proběhnout podle zákona o odpadech, tedy od původce odpadu k oprávněné osobě.
10. K možné aplikaci zásady „*in dubio pro reo*“ žalovaný uvedl, že z vážního listu č. AS1804499 vyplývá, že dodavatelem odpadu na skládku byl R. J., který odpad uložil svým jménem. Dále bylo prokázáno, že žalobce nepředal odpad pouze R. J., ale i Z. Z., nicméně ani jeden z nich neměl oprávnění k převzetí odpadů.
11. K námitce týkající se posouzení smlouvy uzavřené mezi žalobcem a panem R. J. odkázal žalovaný na své rozhodnutí a dodal, že tuto smlouvu předložil žalobce na svou obhajobu a její neplatnost začal namítat až v odvolacím řízení poté, co zjistil, že tato smlouva je usvědčujícím důkazem proti němu.
12. K poslední žalobní námitce žalovaný uvedl, že žalobce si mylně vyložil obsah rozhodnutí. Žalovaný neuvedl, že by měl odpady ihned odvézt na skládku.

C. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

13. Krajský soud z předloženého správního spisu pro účely posouzení věci zjistil, že žalobce na základě uzavřené smlouvy o dílo ze dne 6. 3. 2018 prováděl ve dnech 30. 4. 2018 a 1. 5. 2018 rekonstrukci domu č. p. x v obci B. V rámci této rekonstrukce zaměstnanci žalobce vybourali a namontovali do uvedeného domu nová okna, přičemž vybourané dřevěné okenní rámy se skleněnou výplní na základě ujednání s vlastníkem domu č. p. x odvezli do areálu žalobce v obci K., kde má žalobce přistaven kontejner, který po naplnění byl vyvážen na skládku. Tuto činnost pro žalobce zajišťoval na základě písemné dohody ze dne 1. 1. 2018 jediný jednatel žalobce pan R. J. Dne 1. 5. 2018 si od R. J. na základě ústní dohody odebral některé z dřevěných okenních rámu se skleněnou výplní, které žalobce demontoval z domu č. p. x v obci B., pan Z. Z., který je následně předal další, blíže neurčené, osobě. Dne 3. 5. 2018 zbylé dřevěné okenní rámy se skleněnou výplní R. J. odvezl na skládku do obce M.

D. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

15. Z kontextu napadeného rozhodnutí a rozhodnutí Magistrátu města Olomouce vyplývá, že žalobci je kladeno za vinu, že předal dřevěné okenní rámy se skleněnou výplní získané při rekonstrukci domu, tj. odpad v rozporu se zákonem o odpadech osobám, které nebyly k převzetí odpadů oprávněny.
16. Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech platí, že *„[o]dpad je každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit“*.
17. Podle § 3 odst. 2 zákona o odpadech platí, že *„[k]e zbavování se odpadu dochází vždy, kdy osoba předá movitou věc k využití nebo k odstranění ve smyslu tohoto zákona nebo předá-li ji osobě oprávněné ke sběru nebo výkupu odpadů podle tohoto zákona bez ohledu na to, zda se jedná o bezúplatný nebo úplatný převod. Ke zbavování se odpadu dochází i tehdy, odstraní-li movitou věc osoba sama.“*
18. Podle § 3 odst. 6 zákona o odpadech platí, že *„[n]ěkteré druhy odpadu přestávají být odpadem, jestliže poté, co byl odpad předmětem některého ze způsobů využití, splňuje tyto podmínky: a) věc se běžně využívá ke konkrétním účelům, b) pro věc existuje trh nebo poptávka, c) věc splňuje technické požadavky pro konkrétní účely stanovené zvláštními právními předpisy nebo normami použitelnými na výrobky, d) využití věci je v souladu se zvláštními právními předpisy^{11a)} a nepovede k nepříznivým dopadům na životní prostředí nebo lidské zdraví a e) věc splňuje další kritéria, pokud jsou pro určitý typ odpadu stanovena přímo použitelným předpisem Evropské unie⁵³⁾.“*
19. Podle § 12 odst. 1 zákona o odpadech platí, že *„[k]aždý je povinen nakládat s odpady a zbavovat se jich pouze způsobem stanoveným tímto zákonem a ostatními právními předpisy vydanými na ochranu životního prostředí. Nakládání s nebezpečnými odpady se řídí též zvláštními právními předpisy¹⁶⁾ platnými pro výrobky, látky a přípravky se stejnými nebezpečnými vlastnostmi, pokud není v tomto zákoně nebo prováděcích právních předpisech k němu stanoveno jinak“*.
20. Předně se krajský soud zabýval námitkou, ve které žalobce brojil proti závěru žalovaného o tom, že dřevěné okenní rámy byly odpadem.
21. Pojem odpad je v českém právním řádu třeba vykládat nejen na podkladě definice uvedené v § 3 zákona o odpadech, ale i v souladu s judikaturou Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“), který vydal řadu rozhodnutí, kde jednoznačně vyslovil, že výklad pojmu odpad nemůže být restriktivní (např. rozsudek ze dne 18. 4. 2002, Palin Granit, C-9/00, Sb. rozh., s. I-03533, bod 23; rozsudek ze dne 15. 6. 2000, ARCO Chemie Nederland a další, C-418/97 a C-419/97, Sb. rozh., s. I-04475, body 36-40; ale i stanovisko generálního advokáta Jacobse ze dne 24. 10. 1996 ve věci Tombesi a další, Sb. rozh., s. I-03561).
22. Konstrukce definice odpadu (viz citace výše) je postavena na pojmu „zbavit se“, k čemuž SDEU dospěl již v rozsudku ze dne 18. 12. 1997, Inter-Environnement Wallonie ASBL, C-129/96, Sb. rozh., I-07411, bod 26. Zbavením se věci přitom je jak její odstranění, tak i využití (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 6/2011-63). Podle evropského konceptu obsahu pojmu odpad ani ekonomická využitelnost věci neznámá, že nejde o odpad, protože všechny věci, kterých se vlastníci zbavují, byť mají ekonomickou hodnotu, jsou předmětem směrnice [rozsudek SDEU ze dne 28. 3. 1990, Zanetti a další, C-359/88, Sb. rozh., s. I-01509, ze dne 25. 6. 1997, Tombesi, C-304/94, Sb. rozh., s. I-03561, a další spojené věci]. Stejná věc totiž pro někoho je odpadem a pro jiného nikoliv. Dokonce lze říci, že jediná věc *„může v průběhu svého životního cyklu nabýt a*

pozbyt status odpadu i opakovaně, což musí její držitel sledovat" (in Hanák, J. Co je odpadem podle evropské a české legislativy? Časopis pro právní vědu a praxi, 2011, č. 3, s. 239). Systém nakládání s odpady, ke kterému se Evropská unie přihlásila, "má totiž za cíl pokrýt všechny předměty a látky, jichž se držitel zbavuje, i když mají hospodářskou hodnotu a jsou sbírány za obchodním účelem, aby byly recyklovány, využity nebo opětovně použity" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 As 28/2007-94).

23. Ze skutkového stavu, který v základním rozsahu žalobce nezpochybňuje, je zjevné, že žalobce se ve smlouvě o dílo ze dne 6. 3. 2018 smluvně zavázal vybourané dřevěné okenní rámy se skleněnou výplní odvézt a zlikvidovat. Z tohoto ujednání podle názoru soudu vyplývá, že se vlastník domu č. p. x v obci B. okenních rámu ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o odpadech zbavil tím, že je předal žalobci k odstranění. Tímto úkonem totiž jednoznačně projevil svou vůli zbavit se možnosti disponovat s uvedenými okenními rámy a vyjádřil jejich nepotřebnost. Z uvedeného je zřejmé, že dřevěné okenní rámy byly v době, kdy je získal žalobce, odpadem.
24. Lze sice přisvědčit žalobci, že některé druhy odpadů přestávají být odpadem ve smyslu § 3 odst. 6 zákona o odpadech, avšak předpokladem je, že určitá věc, která je odpadem, bude předmětem některého ze způsobů využití uvedeného v § 4 odst. 1 písm. r) zákona o odpadech. Podle tohoto ustanovení se využitím odpadů rozumí „činnost, jejímž výsledkem je, že odpad slouží užitečnému účelu tím, že nahradí materiály používané ke konkrétnímu účelu, a to i v zařízení neurčeném k využití odpadů podle § 14 odst. 2, nebo že je k tomuto konkrétnímu účelu upraven; v příloze č. 3 k tomuto zákonu je uveden příkladný výčet způsobů využití odpadů.“
25. Příloha 3 uvádí demonstrativní výčet způsobů využívání odpadů: využití odpadu způsobem obdobným jako paliva nebo jiným způsobem k výrobě energie; zpětné získávání nebo regenerace rozpouštědel; recyklace nebo zpětné získávání organických látek, které se nepoužívají jako rozpouštědla (včetně kompostování a dalších biologických transformačních procesů); recyklace nebo zpětné získávání kovů a sloučenin kovů; recyklace nebo zpětné získávání ostatních anorganických materiálů; regenerace kyselin nebo zásad; zpětné získávání látek používaných ke snižování znečištění; zpětné získávání složek katalyzátorů; rafinace olejů nebo jiný způsob opětovného použití olejů; aplikace do půdy, která je přínosem pro zemědělství nebo zlepšuje ekologii; využití odpadů získaných některým ze způsobů uvedených výše; úprava odpadů před jejich využitím některým z uvedených způsobů a jejich skladování před jejich využitím některým z uvedených způsobů.
26. Povahou demonstrativního výčtu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2011, č. j. 2 Afs 12/2011 - 98, kde s odkazem na odbornou literaturu konstatoval, že „v teorii práva (viz např. Boguszak, J., Čapek, J., Gerloch, A.: *Teorie práva*. Praha: Eurolex Bohemia, 2001, s. 80-81) je jako demonstrativní výčet označen takový, který bývá nejprve stanoven relativně abstraktně a poté je pomocí názorných příkladů konkretizován. Výraz „zejména“ sice značí neukončený výčet, ale nikoliv neomezeně neukončený. Omezení tkví v tom, že další případy, které je možno do výčtu zahrnout, se podobají těm, které jsou příkladmo vzpomenuty“.
27. Ve stejném duchu je nutné přistoupit k demonstrativnímu výčtu citovanému i v nyní posuzovaném případě. Pro učinění závěru o tom, že se v konkrétním případě jedná o využití odpadů ve smyslu § 4 odst. 1 písm. r) zákona o odpadech, nestačí jen to, že daný

odpad (okenní rámy) by nahradil jiné materiály, které by jinak k tomuto účelu byly použity. Je rovněž třeba, aby výsledek použití daného odpadu typově odpovídal způsobům využití uvedeným ve výše citovaném demonstrativním výčtu. Ten totiž sice nezahrnuje všechny možnosti využití odpadů dle § 4 odst. 1 písm. r) zákona o odpadech, nicméně demonstrativnost jednotlivých způsobů využití jednoznačně určuje charakter a účel jednotlivých činností, které bude možné za využití odpadů považovat. Při bližším pohledu na charakter jednotlivých způsobů využití odpadů uvedených v citovaném výčtu je přitom zřejmé, že využívání odpadů zahrnuje pouze takové činnosti, jejichž podstatou je kvalitativní změna ve způsobu určení daného materiálu. Právě to je základní charakteristika, která spojuje jednotlivé způsoby využití odpadu. Tento přestává být de facto odpadem [v případě možnosti využití uvedené na prvním místě přestává odpad zcela existovat, respektive jeho spalováním dochází ke změně na jiný druh odpadu („popel“) přičemž dochází k výrobě energie] a jeho novým hlavním určením je sloužit užitečnému účelu namísto jiného materiálu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 54/2019-88).

28. Použití vybouraných dřevěných okenních ráků a jejich další instalace do jiného domu se s uvedeným výčtem způsobů využití zcela rozchází a je tak zřejmé, že ustanovení § 3 odst. 6 zákona o odpadech na daný případ nedopadá.
29. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že žalovaným zastávaný názor, podle kterého měl dřevěné okenní rámy předat toliko k odstranění, je v rozporu s hierarchií způsobů nakládání s odpady ve smyslu § 9a zákona o odpadech. Uvedené ustanovení stanoví v odst. 1, že v rámci odpadového hospodářství musí být dodržována tato hierarchie způsobů nakládání s odpady: a) předcházení vzniku odpadů, b) příprava k opětovnému použití, c) recyklace odpadů, d) jiné využití odpadů, například energetické využití a e) odstranění odpadů.
30. K tomu je nutné uvést, že žalovaný netvrdil, že by měl žalobce dřevěné okenní rámy toliko odstranit. Žalovaný kladl žalobci za vinu, že je předal osobě, která k tomu není oprávněna. Navíc jak příprava k opětovnému použití [srov. § 4 odst. 1 písm. s) zákona o odpadech], recyklace odpadů [srov. § 4 odst. 1 písm. u) zákona o odpadech] a jiné využití jsou způsoby nakládání s odpady ve smyslu § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech. Jak správně poukazuje žalovaný ve svém vyjádření, nakládat s odpady je možné jen v zařízeních k tomu určených podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech, což se v daném případě zjevně nestalo.
31. Námitka žalobce proto není důvodná.
32. K námitce týkající se požadavku na prokázání využití okenních ráků soud uvádí, že žalovaný po žalobci nepožadoval, aby prokázal využití dřevěných okenních ráků, ale jen v rámci argumentace týkající se možné aplikace § 3 odst. 5 zákona o odpadech poukázal na to, že žalobce neměl zajištěno další využití dřevěných okenních ráků. Navíc sám žalobce v žalobce správně uvedl, že uvedené ustanovení je na nynější případ neaplikovatelné. Jeho námitka je tudíž bezpředmětná.
33. K námitce týkající se výkladu smluvního ujednání mezi žalobcem a vlastníkem domu č. p. x v obci B. soud uvádí, že povinnost nakládat s dřevěnými okenními ráky žalobci nezaložilo smluvní ujednání s vlastníkem domu č. p. x v obci B., nýbrž skutečnost, že dřevěné okenní rámy se v ten okamžik staly odpadem.

34. Uvedená námitka proto není důvodná.
35. K námitce týkající se hodnocení smlouvy uzavřené mezi žalobcem a jednatelem žalobce R. J. a aplikace zásady „in dubio pro reo“ krajský soud uvádí, že zmíněná zásada představuje jednu ze základních zásad správního (a potažmo celého veřejného) práva. Tato zásada má místo tam, kde ani při provedení všech dostupných důkazů není možné bez důvodných pochybností určit, která z předestřených skutkových verzí se stala. V oblasti správního trestání pak znamená, že je-li jedna z nich pro osobu obviněnou ze spáchání přestupku výhodnější, je nutno se přiklonit právě k této skutkové verzi.
36. Aplikace uvedené zásady však nemá v projednávaném případě své místo. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného (str. 6 rozhodnutí), že dřevěné okenní rámy uložil na skládku svým jménem R. J., což vyplývá jak z jeho výpovědi v řízení v prvním stupni, tak z dokladů o uložení dřevěných okenních rámu na skládce, které R. J. Magistrátu města Olomouc doložil a které byly vystaveny na jeho jméno, nikoliv na žalobce. Za těchto okolností proto žalovaný, resp. Magistrát města Olomouce nepochybil při hodnocení smlouvy uzavřené mezi žalobcem a jeho jednatelem R. J.
37. Ani tato námitka není důvodná.
38. K námitce týkající se nezákonného nakládání s odpadem ve skladech žalobce krajský soud uvádí, že tato žalobní námitka se míjí s předmětem řízení. Žalobce nebyl uznán vinným jednáním, které by spočívalo v tom, že ihned neodváží odpad ze staveb na skládku, nýbrž jednáním, kdy odpad předal osobě, která k jeho převzetí není oprávněna. Žalovaný sice na str. 6 svého rozhodnutí uvedl, že žalobce nezákonně nakládal s odpadem tím, že s ním nakládal ve skladech žalobce, které k tomu nejsou určené, ale rovněž i toto tvrzení žalovaného se nevztahuje k předmětu řízení.
39. Tato námitka proto není důvodná.
40. Závěrem se krajský soud zabýval námitkou týkající se nesprávného právního posouzení zjištěného skutku. Krajský soud uvádí, že tato námitka je vymezena velmi obecně. V takových případech pak platí s ohledem na rozsah přezkumu ve správním soudnictví, že čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Nicméně žalobcem poukazovaná nesprávnost právního hodnocení je na první pohled zřejmá.
41. Z výroku rozhodnutí Magistrátu města Olomouce vyplývá, že žalobce byl uznán vinným tím, že předal dřevěné rámy se skleněnou výplní třetím osobám. Tím měl žalobce porušit povinnost uloženou v § 12 odst. 1 zákona o odpadech, tedy povinnost nakládat s odpady a zbavit se jich jen způsobem, který stanoví zákon. Nutno říct, že takto popsáný skutek ve výrokové části je na samé hranici přezkoumatelnosti, neboť podle popisu skutku byl žalobce uznán vinným tím, že předal odpad třetím osobám, což samo o sobě rozhodně není podle zákona o odpadech jednáním, které by zakládalo odpovědnost za přestupek. Teprve z odůvodnění tohoto rozhodnutí (viz str. 8 a 9) je patrné, že žalobci je konkrétně kladeno za vinu to, že zmíněné dřevěné rámy se skleněnou výplní předal panu R. J. posléze panu Z. Z. a že tyto osoby nejsou oprávněny k převzetí odpadů podle zákona o odpadech. Žalovaný pak uvedené rozhodnutí žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil.
42. Tento skutek Magistrát města Olomouce, resp. žalovaný posoudil tak, že žalovaný porušil povinnost stanovenou v § 12 odst. 1 zákona o odpadech. Z uvedeného ustanovení

rozhodně nevyplývá, že by bylo možné odpad předat toliko osobám, které jsou k tomu oprávněny. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o odpadech je blanketní ustanovení, které odkazuje na konkrétní povinnosti upravené zákonem o odpadech na jiném místě (viz citace výše). K porušení § 12 odst. 1 zákona o odpadech tak může dojít jen za současného porušení jiné povinnosti stanovené zákonem o odpadech, která se týká nakládání s odpady nebo zbavování se odpadu.

43. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který dospěl k závěru, že „[s]právní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46).
44. Tento právní názor se vztahuje i na nyní projednávaný případ. Z výroku prvostupňového rozhodnutí ani z jeho odůvodnění ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím není zřejmé, jakou zákonem stanovenou povinnost měl žalobce svým jednáním porušit, když prvostupňové rozhodnutí ve výroku odkazuje pouze na blanketní ustanovení § 12 zákona o odpadech. Tato absence je vadou, která má za následek nezákonnost jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí. Proto krajský soud hodnotí tuto námitku jako důvodnou.

E. Závěr a náhrada nákladů řízení

45. Krajský soud s ohledem na uvedené podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Jelikož důvody, pro které soud zrušil napadené rozhodnutí, platí také pro rozhodnutí prvostupňové, přistoupil soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. také k jeho zrušení.
46. V dalším řízení je žalovaný vázán závazným právním názorem krajského soudu (srov. 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude nezbytné zabývat se tím, zda a jaká povinnost stanovená zákonem mohla být jednáním žalobce porušena [např. ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech] a zda jsou naplněny všechny znaky skutkové podstaty některého z přestupků vyjmenovaných v zákoně o odpadech (to vše za předpokladu, že nedojde ke změně skutkového stavu). V kladném případě se správní orgány neopomenou zabývat otázkou věcné příslušnosti ve smyslu § 66 odst. 9 zákona o odpadech.
47. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení plně úspěšný. Náklady řízení žalobce spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Dále spočívají ve 2 úkonech právní služby zástupce žalobce v podobě přípravy a převzetí zastoupení a podání žaloby. Sdělení žalobce ze dne 11. 9. 2019 soud nepovažuje za úkon ve smyslu § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), neboť se

k meritu věci nikterak nevyjadřuje. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3 100 Kč, celkem tedy 6 200 Kč. K tomu žalobci náleží za každý úkon právní služby paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, náleží mu i její náhrada, a to ve výši 21 % počítaných z částky 6 800 Kč. Celkové náklady žalobce činí 11 228 Kč.

48. S ohledem na odlišnou úpravu okamžiku nabytí právní moci rozsudku obsaženou v § 54 odst. 5 s. ř. s. a v § 159 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl soud o lhůtě k plnění ve vztahu k nákladům řízení tak, že tuto lhůtu stanovil na 30 dnů tak, jak je v praxi správního soudnictví relativně běžné. Lhůta 3 dnů, která je typická pro civilní řízení, by se s ohledem na nemožnost uplatnění řádného opravného prostředku proti rozsudku jevila jako příliš krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být **zastoupen advokátem**; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 16. prosinec 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu